

Sygn. akt VIII Gz 421/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Piotr Sałamaj

SR del. Rafał Lila

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2017 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) spółki jawnej A. G. J. G. Hurt- (...) z siedzibą w D.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie III sentencji wyroku z dnia 12 października 2016 r. wydanego w sprawie o sygn. akt X GC 670/15

postanawia:

I. zmienia zaskarżone postanowienie (pkt III wyroku) w ten sposób, że zasądza dodatkowo od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.400 zł (dwóch tysięcy czterystu złotych) tytułem kosztów procesu;

II. oddala zażalenie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 204 zł (dwustu czterech złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

SSR del. Rafał Lila	SSO Agnieszka Woźniak	SSO Piotr Sałamaj
---------------------	-----------------------	-------------------

Sygn. akt VIII Gz 421/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, X Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt X GC 670/15, zasądził od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) spółki jawnej A. G. J. G. Hurt- (...) z siedzibą w D. kwotę: 45.363 NOK z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2013 r. oraz 356,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2015 r. (pkt I sentencji) i oddalił powództwo o odsetki w pozostałym zakresie (pkt II sentencji). Nadto zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.184 zł tytułem kosztów procesu (pkt III sentencji) oraz nakazał pobrać od

pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 308,86 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt IV sentencji).

Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt III orzeczenia) Sąd Rejonowy powołał się na art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 § 1 k.p.c. oraz art. 98 k.p.c. Wyjaśnił, że w świetle przywołanych przepisów sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swojego żądania. Wówczas strona na którą został nałożony obowiązek, jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji stwierdził, iż powódka jest stroną, która uległa co do nieznaczej części swojego żądania. Na poniesione przez nią koszty w łącznej wysokości 5.184 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.267 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. z 2013 poz. 461 oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1.500 zł.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zaskarżyła powódka. Kwestionowała je w zakresie w jakim nie uwzględniła ono żądania zwrotu kosztów procesu ponad 5.184 zł. Domagała się jego zmiany przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dodatkowej kwoty 2.981,72 zł (czyli zasądzenia kosztów procesu w łącznej kwocie 8.165,72 zł). Jednocześnie wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu postanowieniu powódka zarzuciła:

1. naruszenie art. 98 § 3 k.p.c. przez jego niezastosowanie, wyrażające się w nieuwzględnieniu wniosku powódki o zwrot kosztów w kwocie 581,72 zł tytułem kosztów dojazdu na rozprawę,
2. naruszenie § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na nieuwzględnieniu wniosku o zasądzenie dwukrotności stawki wynagrodzenia pełnomocnika, mimo wniosku powódki i znacznego nakładu pracy jej pełnomocnika,
3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie w treści uzasadnienia przyczyn nieuwzględnienia wniosku powódki o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości oraz zwrotu poniesionych wydatków.

W uzasadnieniu powódka wyjaśniła, że na rozprawie w dniu 12 października 2016 r. wniosowała o zasądzenie od strony przeciwnej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnego wynagrodzenia, tj. w kwocie 4.800 zł oraz żądała zwrotu wydatków w kwocie 581,72 zł, które poniosła tytułem dojazdu na posiedzenia. Jednocześnie powódka wskazała, że złożyła spis kosztów. Wniosek powódki nie został w całości uwzględniony, przy czym powódka wskazała, że w uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji nie wskazał rzeczywistej wysokości poniesionych przez nią kosztów, nie odniósł się do zgłoszonych wniosków oraz nie wskazał przyczyn, dla których nie uwzględnił żądania zwrotu kosztów dojazdu i przyznania wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości podwójnej stawki minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika. Ponadto powódka, przywołując poglądy judykatury, wskazała, że zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów dojazdu na posiedzenia było uzasadnione ze względu na odległość pomiędzy Sądem I instancji a siedzibą powódki i jej pełnomocnika. Wskazała również, że uzasadnione jest przyznanie kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie w części, w jakiej zawierało żądanie zasądzenia na rzecz powódki wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości podwójnej stawki minimalnej, przewidzianej przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (T.j. Dz. U. z 2013 poz. 461z późn. zm.).

Wobec zgłoszonego żądania zasądzenia wynagrodzenia w wysokości podwójnej stawki minimalnej (pismo procesowe z dnia 2 sierpnia 2016 r. - k. 736) uzasadnione było oczekiwanie skarżącej odniesienie się przez Sąd do tego żądania. Nie ma przy tym przeszkód, aby co do przedmiotowego wniosku rozstrzygnął Sąd Okręgowy w ramach prowadzonej kontroli instancyjnej trafności wydanego orzeczenia.

Oceniając zatem tak sformułowane żądanie powódki należało stwierdzić jego zasadność. Nakład pracy pełnomocnika uzasadniał bowiem przyznanie mu wynagrodzenia w wysokości podwójnej stawki minimalnej. Należy dostrzec, że pełnomocnik osobiście lub przez swojego substytutę uczestniczył w trzech rozprawach (7 października 2015 r., 20 kwietnia 2016 r., 28 września 2016 r.), co wymagało przejazdu z miejsca siedziby jego kancelarii (G.) do siedziby Sądu (S.), a co z uwagi na konieczny do pokonania dystans (ponad 100 km w jedną stronę) absorbowало niewątpliwie znaczny czas. Nadto pełnomocnik pięciokrotnie składał (poza pozwem) obszernie, ale jednocześnie adekwatne do stanu sprawy i właściwie uargumentowane pisma procesowe, wypełniając w ten sposób każdorazowe zobowiązania Sądu. Stopień skomplikowania sprawy wiązać należy z koniecznością odwołania się do wiadomości specjalnych i dopuszczeniem w niej dowodu z opinii biegłego sądowego.

Powyższe uzasadnia przyznanie wynagrodzenia w wysokości podwójnej stawki minimalnej przewidzianej przepisem § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W odniesieniu zaś do żądania zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika do Sądu wyjaśnić należy, że nie zostały one dostatecznie wykazane. Nie można przyjąć, że koszty przejazdu samochodem na trasie G. – S. stanowiła wartość ustalona w oparciu o przyjętą w spisie kosztów stawkę wynikającą z przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. Problematyka ta została omówiona w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. (sygn. akt III CZP 26/16). Tymczasem zwrotowi podlegają wydatki rzeczywiste, a nie stanowiące wynik pewnej symulacji opartej na wykorzystaniu wskaźników normatywnych. Należy podzielić zaprezentowaną w uzasadnieniu Sądu Najwyższego argumentację, a wobec wyczerpującego jej charakteru zrezygnować z powtórzenia jej w ramach niniejszego uzasadnienia.

Wobec tego, że przedłożony spis kosztów nie obejmuje wartości odnoszących się do wydatków rzeczywiście poniesionych na przejazd (m.in. brak danych samochodu, dowodów potwierdzenia zakupu paliwa np. paragonu, faktury), nie było możliwe dokonanie kontroli ich wysokości na podstawie art. 233 k.p.c. Negatywne skutki tego stanu rzeczy spoczywają na skarżącej, prowadząc ostatecznie do odmowy uwzględnienia jej wniosku w omawianym zakresie.

W związku z powyższym, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c., należało rozstrzygnąć jak w sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. Skarżąca utrzymała się z wywiedzionym środkiem zaskarżenia w około 80% i w takim też stosunku należało dokonać rozdzielenia kosztów postępowania. Składały się na nie opłata od zażalenia w kwocie 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika, ustalone stosownie do treści § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.). Stopień złożoności sprawy i konieczny nakład pracy pełnomocnika nie uzasadniały przyznania wynagrodzenia w wysokości przekraczającej stawkę minimalną.

SSR del. Rafał Lila SSO Agnieszka Woźniak SSO Piotr Sałamaj

Sygn. akt VIII Gz 421 /16

ZARZĄDZENIA:

1. (...)

2. (...)

(...)

- (...)

3. (...)

(...)

SSR del. Rafał Lila